

som paa, at Lovforslaget foreslaar en Bei, som er ganske naturlig, idet Folketallet lægges til Grund. Det er det, man hele Tiden har benyttet. Der har ikke hidtil ved Opgjørelsen mellem Amtet og Byer og Byerne indbyrdes været Spørgsmaal om, hvor mange eller hvor faa de enkelte Amts- eller Bykommuner havde at betale for, der har kun været Tale om at tage en vis Basis. Ved den oprindelige Fordeling mellem Byer og Amtet har Folketallet og mellem Amtene indbyrdes har Hartkornet været lagt til Grund som Fordelingsbasis, ikke som Udredelsesbasis, og paa det er man gaaet videre. Selvfølgelig har det sin Betydning, at det er det Grundlag, hvorpaa man hidtil har staaet. Kunde man finde et andet Grundlag, der ikke frembød praktiske Ulemper, skulde jeg gjerne stemme derved, men man maa se lidt nærmere paa, om man ikke derved kommer ind i Noget, som Kjøbenhavns Kommune nemt kunde komme til at fortryde. Hvis man nemlig uden videre vil tage det Forslag, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Gad) har stillet, rejser der sig ganske naturlig det Spørgsmaal, om ogsaa Reglerne for Afgang, Belæggningen og Udskrivningen ere de samme, om ikke Kjøbenhavns Kommune benytter sine 2 Anstalter noget anderledes og friere, end Staten benytter sine. Det er dog tydeligt, at inden man gik ind paa en saadan Udredelsesmaade, maatte Administrationen der underfastes en noget anden Undersøgelse end nu. De Kjøbenhavnske Anstalter staa jo nu kun under den almindelige Sundhedsautoritet, Justitsministeriet, men man vilde da vist komme til en stærkere Indblanding, i alt Fald til en nærmere aarlig eller halvaarlig Undersøgelse af Forholdet, og det forekommer mig, at det vilde have sin store Betænklighed overfor Kjøbenhavns Kommune og den Frihed, den hidtil har havt til at bruge sine Anstalter. Derfor siger jeg, at hvis man ikke kan finde en ligesaa kulant Regel, som den, Lovforslaget giver — og derved mener jeg en Regel, som let lader sig gennemføre, her er jo kun Tale om en mathematisk Beregning, ikke om nogen Indblanding — vil det have sine betænkkelige Sider at gaa til en anden Ordning end den foreslaaede, og ialtsald skulde man ikke gjøre det, inden man har overset de Konsekvenser, som vil flyde deraf. — Den ærede Ordfører, som jo har den Fortjeneste at have ført dette Lovforslag frem, gjorde igoar en ganske let Undskyldning til Thinget, fordi han var sat i det Tilfælde at maatte tale for Lovforslagets Fremme; han mente dog, at det kunde nok stemme med Oppositionens Stilling at fremme

Lovforslaget. Vi kunne jo heller ikke Andet end glæde os over, at man nu finder det stemmende med Oppositionens Stilling at fremme et Lovforslag, som de fleste af os erkjende for nyttigt og heldigt. Den ærede Ordfører trøstede sig med, at det var Oppositionens egen Tanke. Ja, det er jo ikke blot Oppositionens, men hele Thingets Tanke, at man skulde gaa denne Bei, men det kan dog ikke negtes, at saaledes som denne Tanke her er kommen til os, har den faaet Ministeriets Uniform; den kommer fra den samme Kilde som alle de andre slemme Lovforslag, af hvilke vi have taget de fleste i Bevaring — i Forbigaaende bemærket, synes det iøvrigt ikke, at vi rigtig kunne passe paa dem, det komme vi senere til. Jeg tror altsaa, at den ærede Ordfører maa komme til at indrømme, at det alligevel er Regjeringens Lovforslag, han kommer til at fremme, og at det kommer fra samme Kilde som alle de andre Lovforslag. Man ser saaledes, at der ogsaa kan komme noget godt fra den Kilde. Jeg vilde ønske, at han vilde give sig til at undersøge, om der ikke i de andre Lovforslag kunde findes en saadan god Tanke. Jeg tror, der kunde paavises adskillige saadanne, og vi kunde da, skjøndt vi forhaabentlig ere i sidste Time, maaste endnu finde en Uvei til . . . (Ordføreren [Hørup]: En behagelig Sommer!). Ja Sommeren kan jo føre flere Ubehageligheder med sig, men kunde den føre denne Behagelighed med sig, at vi fik nyttige Love istedetfor visne Krandsæ at smykke os med, vilde jeg føle mig tiltalt deraf. Underligt er det, at det første Lovforslag af nogen større Betydning, som skal blive fremmet her i Salen, netop skal angaa en Sindsfygeanstalt. Om det er et Tilfælde eller en Tanke, veed jeg ikke.

Justitsministeren (Melleman): Det er jo paa ingen Maade saa, at det er noget ganske Nytt, som man pludselig kommer med i nærværende Lovforslag om at overføre Sindsfygeanstalterne til Statskassen. Den ærede Taler, som først havde Ordet i Dag, forekommer det mig, vilde give det Udseende af, at det var Noget, man i Hui og Hast i et eller andet listigt, særligt machiavellistisk Diemed havde fundet paa, og derved pludselig satte i Scene — saadan et eller andet politisk Diemed, som skulde være meget forkasteligt. Men det er jo aldeles ikke Tilfældet. Det er ikke nogen saadan pludselig Ide, som man har fundet paa for at bruge den som politisk Manøvre. Tværtimod, den Tanke, at Udgifterne ved Sindsfygeanstalterne skulde gaa over paa Statskassen, er jo, som allerede fra flere Sider fremhævet, meget